

Sygn. akt XIV C 216/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2020 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu XIV Zamiejscowy Wydział Cywilny z siedzibą w Pile

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia Jolanta Czajka-Bałon

Protokolant st. sekr. sąd. Grażyna Bielicka

po rozpoznaniu w dniu 22 października 2020 roku w Pile

sprawy z powództwa (...) **Bank S.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **M. Ł., R. Ł.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanych M. Ł. i R. Ł. solidarnie na rzecz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. 196 450,58 zł (sto dziewięćdziesiąt sześć tysięcy czterysta pięćdziesiąt 58/100 złotych) z czego:

- a) 183 563,13 zł z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek ustawowych za opóźnienie (art. 481§ 2¹ k.c.) od dnia 28 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;
- b) 12 887,42 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 31 grudnia 2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powoda 9 844,92 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty,

Jolanta Czajka-Bałon

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank SA z siedzibą w W. w pozwie złożonym w dniu 31 grudnia 2019 r. w elektronicznym postępowaniu upominawczym wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych M. Ł. i R. Ł. na swoją rzecz kwotę 196.450,58 zł, z czego:

- 183.563,13 zł z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od 28 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,

- 12.887,42 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty,

oraz zasądzenie kosztów sądowych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 18 listopada 2017 r. zawarł z pozwanymi umowę kredytu nr (...). Pozwani nie wywiązali się z obowiązku terminowej spłaty rat, w związku z tym powód wezwał ich do zapłaty zaległości, informując też o możliwości restrukturyzacji zadłużenia. Wobec bierności strony pozwanej wypowiedział im umowę, stawiając całą należność w stan wymagalności. Pozwani nie spłacili wymagalnej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu, w związku z czym powód wystawił wyciąg ze swoich ksiąg, stwierdzający ich zadłużenie. Powód wskazał, że na dochodzone pozwem roszczenie składają się:

- 183.563,13 zł należności głównej (niespłaconego kapitału),
- 8.222,89 zł odsetek umownych za okres korzystania z kapitału tj. od 15 maja 2018 r. do 24 października 2019 r.,
- 4.664,56 zł tytułem odsetek za opóźnienie od 15 maja 2019 r. do 27 grudnia 2019 r.

Dodatkowo powód podkreślił, że na podstawie postanowień umowy jest uprawniony do naliczania odsetek umownych za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

Postanowieniem z dnia 10 lutego 2020 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do rozpoznania sprawy w postępowaniu upominawczym i przekazał ją do Sądu Okręgowego w Poznaniu według właściwości.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na ich rzecz od powoda kosztów procesu według norm przepisanych. Z ostrożności procesowej pozwani złożyli również wniosek o rozłożenie zasądanego świadczenia wraz z kosztami procesu na 159 miesięcznych rat płatnych w terminie do ostatniego dnia każdego miesiąca poczynając od miesiąca następującego po uprawomocnieniu się wyroku. Wśród zarzutów przeciwko roszczeniu powoda zgłosił niedokonanie skutecznego wypowiedzenia umowy kredytu z uwagi na zastrzeżony w nim warunek, niewykazanie umocowania pełnomocnika powoda do jego reprezentowania oraz nieudowodnienie roszczenia objętego pozwem wobec przedłożenia jedynie kserokopii dokumentów niepotwierdzonych za zgodność z oryginałem. Na rozprawie w dniu 8 września 2020 r. dodatkowo pozwani podnieśli zarzut braku pouczenia ich o możliwości restrukturyzacji bankowej zadłużenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód (...) Bank SA w W. i pozwani M. Ł. oraz R. Ł. zawarli w dniu 7 listopada 2017 r. umowę kredytu konsumpcyjnego nr (...). Na jej mocy powód udzielił pozwanemu kredytu na cele konsumpcyjne w wysokości 202.675,31 zł, a pozwani zobowiązali się go spłacić w 120 miesięcznych, równych ratach po 2.544,43 zł każda, płatnych do 15 dnia każdego miesiąca (§ 1 i 3 umowy). Całkowita kwota do zapłaty przez pozwanych ustalona na dzień zawarcia umowy wynosiła 305.727 zł (§ 2 ust. 2). W umowie określono stałe oprocentowanie kredytu w wysokości 8,79 % w stosunku rocznym (§ 2 ust. 1). Zastrzeżono również, że w przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu przez pozwanych zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy Bank będzie uprawniony do pobierania od kwoty niespłaconych w terminie należności podwyższonych odsetek w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie określonych w art. 481 § 2¹ k.c. (§ 7). W umowie uregulowano również przesłanki i sposób jej wypowiedzenia. Jedną z podstaw do wypowiedzenia, przy zachowaniu trzydziestodniowego terminu, było opóźnienie kredytobiorców z zapłatą jednej, pełnej raty za co najmniej jeden okres płatności, pod warunkiem wcześniejszego wezwania ich przez Bank do zapłaty zaległości w terminie nie krótszym niż 14 dni roboczych i braku spłaty w tym terminie (§ 9 ust. 1 a).

Dowód: bezsporne, nadto umowa kredytu konsumpcyjnego nr (...) (k. 19-22), przesłuchanie pozwanego R. Ł. (k. 79-80), przesłuchanie pozwanej M. Ł. (k. 80).

Pozwani z uwagi na pogarszającą się wiosną 2019 r. sytuację finansową, zaprzestali spłacać kredyt na zasadach przewidzianych w umowie. Ostatnią ratę uiszcili w marcu 2019 r. Na dzień 29 lipca 2019 r. ich zadłużenie wynosiło 3.625,93 zł z tytułu kapitału, 3.865,50 zł z tytułu odsetek umownych i 60,90 zł z tytułu odsetek podwyższonych za opóźnienie w spłacie kapitału. W związku z powyższym powód pismem z 29 lipca 2019 r. wezwał pozwanych do zapłaty tego zadłużenia w terminie 14 dni roboczych oraz poinformował, że mogą oni w tym terminie złożyć wniosek o restrukturyzację zadłużenia. Pozwani odebrali niniejsze wezwanie w dniu 31 lipca 2019 r., ale nie uregulowali długu, w związku z czym pismem z 29 sierpnia 2019 r. powód wypowiedział im umowę kredytu z zachowaniem trzydziestodniowego terminu liczonego od dnia doręczenia niniejszego pisma. Jednocześnie poinformował pozwanych, że w następnym dniu po upływie okresu wypowiedzenia całość środków kredytowych wraz z odsetkami i kosztami stanie się wymagalna i podlegać będzie natychmiastowemu zwrotowi. Powód wskazał również, że rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu w przypadku uregulowania w okresie wypowiedzenia

całości zaległości obejmujących na dzień sporządzenia oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kwotę: 4.852,32 zł z tytułem należności kapitałowej; 5.183,54 zł tytułem odsetek umownych; 109,40 zł tytułem odsetek podwyższonych za opóźnienie. Pismo zostało odebrane przez pozwanych w dniu 2 września 2019 r.

Kolejnym pismem z 29 października 2019 r., w związku z upływem terminu wypowiedzenia, powód wezwał pozwanych do zapłaty całego wymagalnego zadłużenia.

Dowód: przesłuchanie pozwanego R. Ł. (k. 79-80), przesłuchanie pozwanej M. Ł. (k. 80) , wezwania do zapłaty z 29.07.2019 r. wraz z dowodem nadania i doręczenia (k. 23-29, 84-92), oświadczenia o wypowiedzeniu umowy z dowodem doręczenia (k. 30-33, 93-96), ostateczne wezwanie do zapłaty (k. 35-36), szczegółowa historia kredytu (k. 37-38).

W dniu 27 grudnia 2019 r. powód wystawił wyciąg z ksiąg, w którym określił, iż zadłużenie pozwanych z tytułu umowy kredytu wyniosło: 196.450,58 zł, z czego 183.563,13 zł tytułem zaległego kapitału, 8.222,89 zł tytułem zaległych odsetek umownych za korzystanie z kapitału za okres od dnia 15 maja 2019 r. do 24 października 2019 r., 4.664,56 zł tytułem odsetek za opóźnienie naliczonych od kwoty niespłaconego kapitału za okres od 15 maja 2019 r. do 27 grudnia 2019 r.

Dowód: wyciąg z ksiąg powoda (k. 16), szczegółowa historia kredytu (k. 37-38).

Pozwani obecnie są zadłużeni w różnych instytucjach na kwotę ok. 2,5 mln zł. Prowadzone przez nich gospodarstwo rolne obciążone jest hipotekami. Dochody uzyskiwane z prowadzonego gospodarstwa rolnego wystarczają zaledwie na zakup paszy dla zwierząt. Pozwani nie dysponują wystarczającymi środkami finansowymi na spłatę wymagalnych rat kredytów hipotecznych. Przygotowują się do procedury przeprowadzenia restrukturyzacji gospodarstwa rolnego.

Dowód: przesłuchanie pozwanego R. Ł. (k. 79-80), przesłuchanie pozwanej M. Ł. (k. 80).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następującej oceny zebranego w sprawie materiału.

Bezsporna pomiędzy stronami pozostawała zasada żądania pozwu, albowiem pozwani podczas przesłuchania przyznali, że podpisali umowę kredytową na którą, powód powoływał się w pozwie, nie kwestionowali również faktu zaprzestania spłaty ww. zobowiązania jak również wysokości dochodzonego roszczenia. Na podstawie art. 229 i 230 k.p.c. Sąd przyjął zatem bez dowodów te powołane przez powoda fakty, które pozwani przyznali, uznając, że przyznanie nie budziło wątpliwości, bądź których nie zanegowali, ponieważ twierdzenia te znajdowały oparcie w okolicznościach sprawy, a nie pozostawały sprzeczności ze stanowiskiem strony milczącej i z wynikami rozprawy.

Sąd na podstawie art. 309 k.p.c. zaliczył w poczet materiału dowodowego także inne środki dowodowe w postaci przedłożonych przez powoda kserokopii dokumentów, czy wydruków komputerowych dokonując, ich oceny na ogólnych zasadach, określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Ocena ww. środków dowodowych polega zatem po pierwsze na ustaleniu, czy kserokopia jest wiarygodna, to znaczy, czy można uznać, że prawdziwie i rzetelnie odzwierciedla – stosownie do technicznej metody jej sporządzenia – treść rzeczywiście istniejącego dokumentu, a po wtóre, jaka jest jej moc dowodowa, to znaczy, czy pozwala na ustalenie okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia, zwłaszcza z uwzględnieniem tego, że nie można do niej zastosować przepisów art. 244 § 1 k.p.c. i art. 245 k.p.c., określających moc dowodową dokumentów urzędowych i prywatnych oraz zasady ich podważania (por. wyrok SA w Gdańsku z 22.02.2019 r., I AGa 367/18). W tym miejscu Sąd podkreśla, że w odpowiedzi na pozew pozwani skoncentrowali się wyłącznie na formalnym kwestionowaniu dopuszczalności skorzystania przez powoda z kserokopii dokumentów, nie wdając się jednocześnie w merytoryczne kwestionowanie ich wiarygodności lub mocy dowodowej. W szczególności w ogóle nie zarzucili, że są one niekompletne lub nieczytelne albo że zostały sfałszowane, tzn. sporządzone z nieistniejących lub przerobionych dokumentów. Zamiast tego pozwani ogólnikowo wskazali, że zaprzeczają wiarygodności kserokopii, przytaczając na poparcie swojego stanowiska poglądy, wyrażane w orzecznictwie w latach dziewięćdziesiątych ubiegłego wieku lub na początku obecnego wieku, ale przed dodaniem art. 243¹ k.p.c. i przed nowelizacją art. 308 k.p.c. Taka argumentacja nie mogła zostać uznana za wystarczającą do uznania,

że pozwani skutecznie podważyli wiarygodność i moc dowodową przedłożonych przez powoda dowodów z kserokopii. Ponadto powyższe stanowisko powodów uległo zdezaktualizowaniu podczas przesłuchania pozwanych, którzy oświadczyli, że nie kwestionują faktu zawarcia umowy kredytowej, zaprzestania jego spłaty jak również wysokości zadłużenia. W związku z tym Sąd doszedł do wniosku, że nie ma żadnych podstaw do podważania wiarygodności i mocy dowodowej powyższych środków dowodowych w postaci kserokopii czy wydruków komputerowych ze stron internetowych (84-85), ponieważ wraz z pozostałym materiałem dowodowym tworzą one spójną i logiczną całość, z której jednoznacznie wynika, że pozwani zawarli z powodem umowę kredytową, następnie wypowiedzianą przez Bank wobec zaprzestania jej spłaty na warunkach w niej określonych.

Sąd ustalił stan faktyczny także na podstawie dokumentów prywatnych. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodne jako nie budzące wątpliwości co do swojej prawdziwości i zgodności treści z prawdą. Wśród nich jako szczególnie istotny Sąd ocenił wyciąg z ksiąg rachunkowych powoda, zwłaszcza w zakresie wysokości zadłużenia pozwanych na dzień jego wystawienia. Wyciąg z ksiąg bankowych został wystawiony przez bank, którego czynnościom należy przypisać cechę wiarygodności, jako instytucji zaufania publicznego. Nadto w pełni koreluje on z innymi przedłożonymi przez stronę powodową dowodami czy środkami dowodowymi m.in. w postaci umowy łączącej strony, jak również ze złożonymi przez stronę powodową dokumentami dotyczącymi szczegółowego rozliczenia umowy kredytu.

Na wniosek pozwanych na podstawie art. 299 k.p.c. Sąd przeprowadził również dowód z ich przesłuchania w charakterze strony. Zeznania pozwanych co do zasady Sąd ocenił jako wiarygodne. Pozwani przyznali bowiem fakt zawarcia umowy kredytowej, zaprzestania spłaty zobowiązań z niej wynikających, nie kwestionowali również wysokości dochodzonego roszczenia. W szczególności pozwany R. Ł. nie zaprzeczył, że odebrał za siebie i żonę oświadczenie powoda o wypowiedzeniu umowy kredytowej. Przy czym Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanej, iż przed wypowiedzeniem umowy kredytu nie otrzymali oni od powoda wezwań do zapłaty z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Jej zeznania w tym zakresie pozostały bowiem całkowicie gołosłowne. Wbrew natomiast twierdzeniom pozwanej powód przedstawił dowód nadania i odbioru tych wezwań i wynika z niego, że wezwania te wysłane zostały na te same adresy, na które przesłane zostały później pozwany wypowiedzenia umowy. To na pozwanych spoczywał ciężar udowodnienia, że wobec przedłożenia przez powoda potwierdzenia nadania przesyłek, korespondencji tej nie otrzymali. Takiego dowodu strona pozwana nie przeprowadziła (porównaj wyrok SA w Warszawie z dnia 28 października 2011 r. wydany w sprawie VI ACa 445/11).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Powód dochodził zaspokojenia swojej wierzytelności wynikającej z zawartej z pozwanymi 7 listopada 2017 r. umowy kredytu konsumpcyjnego nr (...).

Stosownie do treści art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Niesporne w niniejszej sprawie było, że (...) Bank SA z siedzibą w W. zaciągnięte zobowiązanie wykonał i wydał pozwany kwotę określoną w umowie. Nie ulega także wątpliwości, że pozwani nie wykonali ciężącego na nich obowiązku w zakresie zwrotu przedmiotu kredytu wraz z oprocentowaniem i kosztami jego udzielenia w oznaczonym terminie spłaty. Poza sporem pozostawała również wysokość dochodzonego roszczenia, nadto w świetle przedłożonych przez stronę powodową dokumentów jawiła się ona jako wykazana.

Linia obrony strony pozwanej koncentrowała się w istocie do kwestionowania skuteczności wypowiedzenia z uwagi na niedopełnienie przez Bank obowiązku wynikającego z art. 75 c ustawy - Prawo bankowe oraz złożenie ww. oświadczenia pod warunkiem.

Zgodnie z art. 75c ust. 1 i 2 ustawy Prawo Bankowe z dnia 29 sierpnia 1997 r. (Dz.U. Nr 140, poz. 939 ze zm.) jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Mając na uwadze okoliczności niniejszej sprawy należy uznać, że bezsprzecznie w piśmie z dnia 29 lipca 2019 r. stanowiącym wezwanie do zapłaty powód w związku z powstaniem zaległości w spłacie kredytu wezwał pozwanych do ich uiszczenia w terminie 14 dni roboczych od daty doręczenia tegoż pisma. Nadto poinformował o możliwości złożenia w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia i powiadomił ich też, iż w przypadku braku spłaty całości zadłużenia i nie złożenia wniosku o restrukturyzację, dokona wypowiedzenia umowy kredytu. Nie budziło również wątpliwości Sądu, że niniejsze wezwanie pozwani odebrali. Wobec powyższego przedmiotowy zarzut należało uznać za oczywiście chybiony.

Na aprobatę nie zasługiwał również zarzut złożenia wypowiedzenia warunkowego. W ocenie Sądu oświadczenie złożone przez powoda pozwany było kategorięczne i nie uzależniało swojego skutku od ziszczenia się jakiegoś warunku. W jego treści zastrzeżono jedynie rozważenie możliwości cofnięcia oświadczenia o wypowiedzeniu, które to wypowiedzenie się już dokonało i wywołało określony skutek. Początek biegu terminu wypowiedzenia został również jednoznacznie określony, tj. dzień, w którym upłynęło 30 dni od doręczenia pozwany przedmiotowego pisma. Tak skonstruowane sformułowanie pod względem językowym i gramatycznym nie pozostawia żadnych wątpliwości, iż intencją składającego oświadczenie było definitywne uregulowanie łączącego strony stosunku prawnego, a Bank wskazał, że po spłacie zaległości dopiero rozważy możliwość cofnięcia oświadczenia. Zatem w ocenie Sądu dokonanie spłaty nie było równoważne z cofnięciem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy.

Na marginesie Sąd zauważa, iż w doktrynie oraz orzecznictwie można spotkać się ze stanowiskiem, że nie została wyłączona, co do zasady, dopuszczalność zastrzeżenia warunku także w jednostronnej czynności prawnej obejmującej wypowiedzenie umowy, a warunkiem może być także spełnienie świadczenia, jednakże tylko w takich przypadkach gdy faktycznie strona wiedziałaby jaki skutek zostanie osiągnięty poprzez dokonanie takiej czynności (por. wyrok SA w Katowicach z 20 lutego 2015 r., sygn. akt I A Ca 850/14, Lex nr 1665779, wyrok SA w Katowicach z dnia 23 stycznia 2018r., V Aga 49/18, wyrok SA w Katowicach z dnia 14 września 2017r., sygn. akt I ACa 329/17, wyrok SN z 8 września 2016 r., sygn. akt II CSK 750/15, Lex nr 2182659). W wyroku z 8 września 2016 r., Sąd Najwyższy wskazał na potrzebę dokonywania oceny skuteczności oświadczenia o wypowiedzeniu umowy o kredyt pod warunkiem niezapłacenia zadłużenia w kontekście postanowień konkretnej umowy. Zaznaczył, że zastosowaniu takiego sposobu rozwiązania umowy sprzeciwiać się może jej trwały charakter, dokonanie wypowiedzenia bez wypełnienia wymaganych czynności upominawczych, niejasna sytuacja w odniesieniu do czasu i zakresu skuteczności takiego oświadczenia, jak też dotkliwe pozbawienie ochrony interesów kredytobiorcy. Sąd rozpatrujący niniejszą sprawę podziela powyższy pogląd, jednakże wymienione wyżej przez SN negatywne przesłanki zastrzeżenia warunku w oświadczeniu o wypowiedzeniu umowy, z całą pewnością nie mają odzwierciedlenia w realiach niniejszej sprawy. W omawianym sporze bowiem wypowiedzenie z dnia 29 sierpnia 2019 r. jednoznacznie i precyzyjnie określa wolę powoda, i nie rodzi po stronie pozwanych żadnych wątpliwości, co do ich sytuacji prawnej. Stworzenie pozwany możliwości doprowadzenia do kontynuacji umowy przez zależne od ich woli działanie polegające na wpłacie w terminie wypowiedzenia oznaczonej kwoty pieniężnej i ewentualne, ale uzależnione jednak od woli powoda, zniweczenie tym samym skutku wypowiedzenia nie może prowadzić do uznania nieważności dokonanego wypowiedzenia z powołaniem się na zakwalifikowanie tej możliwości jako warunku w rozumieniu art. 89 k.c.

Reasumując, pozwani nie wykazali by po otrzymaniu wezwań do zapłaty dokonali w wyznaczonym w nich terminie spłaty zaległości i by złożyli w tym terminie wnioski o restrukturyzację zadłużenia. Ponieważ zatem zadłużenie

pozwanym wynikające z umowy kredytu na czas dokonania wypowiedzenia tej umowy wynosiło 10.145,26 zł, a więc przekraczało wysokość jednej pełnej raty za co najmniej jeden okres płatności, a wypowiedzenie poprzedzone było wezwaniami do zapłaty, o jakich mowa w art. 75 c ust. 1 i 2 ustawy prawo bankowe, wypowiedzenie to było w pełni skuteczne.

Za niezasadny uznać należało również zarzut niewykazania umocowania pełnomocnika powoda, a to z uwagi na rzekome przedłożenie wyłącznie kserokopii pełnomocnictwa nieuwierzytelnionej za zgodność z oryginałem. Przedmiotowe pełnomocnictwo, wbrew twierdzeniom strony pozwanej, zostało złożone do akt sprawy wraz z poświadczeniem notarialnym, już z pismem procesowym z dnia 18 marca 2020 r. (k. 17).

Na marginesie Sąd wskazuje, że zarzuty strony pozwanej odnośnie nieudowodnienia roszczenia na skutek przedłożenia wyłącznie kserokopii dokumentów zdezaktualizowały się wobec oświadczeń złożonych przez pozwanym podczas ich przesłuchania a potwierdzających zawarcie umowy, zaprzestanie spłaty zobowiązań z niej wynikających oraz niekwestionowaniu wysokości roszczenia.

Reasumując, Sąd uznał, iż powód wykazał swoje roszczenie co do zasady i co do wysokości, a w przedmiotowej sprawie brak jest jakichkolwiek podstaw aby pozwani mogli zwolnić się od odpowiedzialności za swoje zadłużenie wobec Banku.

W związku z powyższym Sąd uwzględnił powództwo w całości, czemu dał wyraz w punkcie pierwszym wyroku. Na marginesie Sąd zauważa, że na gruncie przedmiotowej umowy kredytu po stronie pożyczkodawcy zastrzeżono prawo naliczania odsetek od zadłużenia przeterminowanego w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie, dlatego też strona powodowa była uprawniona żądać odsetek w wyższej wysokości.

Orzeczenie o kosztach postępowania zawarte w punkcie drugim wyroku znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 k.p.c. (na przedmiotowe koszty złożyła się opłata od pozwu – 9.823 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa -17 zł, koszty notarialnego uwierzytelnienia pełnomocnictwa – 4,92 zł).

Według art. 320 k.p.c. w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenia, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia.

Przepis ten ma charakter wyjątkowy, jego zastosowanie skutkuje uszczupleniem należności wierzyciela, a nadto odrocza w czasie uzyskanie świadczenia. Choć ustanowiony jest w interesie dłużnika, stosując go Sąd powinien mieć jednak mieć na uwadze interesy obu stron. Sytuacja finansowa pozwanego jest jedną z okoliczności, które mają znaczenie dla oceny tego, czy występuje "szczególnie uzasadniony wypadek" w rozumieniu art. 320 k.p.c., nie jest to jednak okoliczność, która ex lege implikuje zastosowanie tej instytucji. Przeciwnie, fatalna, nie rokująca poprawy sytuacja finansowa pozwanego powinna - co do zasady - przemawiać za odstąpieniem od rozłożenia świadczenia na raty, gdyż z dużym prawdopodobieństwem można przyjąć, iż nie doprowadzi to do wykonania zobowiązania, a tylko odroczy uzyskanie przez wierzyciela tytułu egzekucyjnego (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 22 marca 2016 r., I ACa 787/15, LEX nr 2025501).

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że pozwani nie wykazali aby rozłożenie świadczenia na raty gwarantowało jego spełnienie. Przeciwnie oświadczenia pozwanym złożone podczas ich przesłuchania wskazują, że obecnie posiadają kilku milionowe zadłużenie, dochody osiągane z prowadzonej działalności wystarczają wyłącznie na pokrycie bieżących potrzeb, przy czym ich trudności finansowe pogłębiają się. Wobec niezaoferowania żadnych innych dowodów przemawiających za uwzględnieniem wniosku strony pozwanej w omawianym zakresie, Sąd nie doszukał się podstaw do przyjęcia założenia, że zastosowanie przepisu art. 320 k.p.c. przyczyni się do zaspokojenia powoda.

sędzia Jolanta Czajka-Bałon